

keld. Daar onthielden de Australische autoriteiten zich na enige tijd van het verlenen van steun aan de Indonesische nationalist en wat er door de Australische strijdkrachten was opgebouwd (wegen, bruggen, haveninstallaties en vliegvelden waren er hersteld), werd met veel wapens en transportmateriaal voor een gering bedrag aan van Mooks gouvernement ter beschikking gesteld. Dat gouvernement ontving nog méér hulp: het was een schip van de Australische marine dat in maart '46 de nieuwe, voor Indië bestemde munten en bankbiljetten welke in Amerika waren aangemaakt, naar Tandjong Priok vervoerde; ook werd enkele maanden later hulp verleend bij het vertrek van een aantal kleine eenheden van de Koninklijke Marine die met wapens waren volgestouwd; tenslotte werden ook talrijke in Indië bevrijde geïnterneerden voor hun herstel tot Australië toegelaten. De scheepsboycot evenwel bleef in stand, hetgeen betekende dat grote voor Indië bestemde installaties en voorraden hulpgoederen (die laatste tot een totaal van ca. 20 000 ton) lange tijd niet konden worden verscheept. Mountbatten deed tijdens een bezoek aan Australië eind maart '46 een beroep op de organisaties die de boycot steunden, om althans de hulpgoederen door te laten – hij had geen succes. Pas eind '47 konden de Nederlands-Indische autoriteiten ermee beginnen, een deel van de opgebouwde voorraden naar Hongkong te verscheppen waar de goederen in Nederlandse schepen werden overgeladen. Eerst midden '48 werd de boycot enige tijd opgeheven zodat het meeste dat toen nog in Australië lag, kon worden afgevoerd. Vermelding verdient tenslotte (en vooral) dat, wanneer de Verenigde Naties met het Nederlands-Indonesisch conflict te maken kregen, Australië steeds duidelijk aan de zijde stond van de Republiek – zijn *Labour*-regering meende dat de overwinning van de Republiek in de lijn lag der geschiedenis en zij streefde een goede verstandhouding na met de toekomstige machthebbers van een belangrijke buurstaat.

Schrijven wij over de internationale achtergrond van het Nederlands-Indonesisch conflict, dan moeten ook de ontwikkelingen in Frans-Indo-China genoemd worden.

Precies als de Nederlanders in Indië, probeerden daar de Fransen (die in '46 Libanon en Syrië moesten prijsgeven) hun gezag te herstellen. Zij kregen er in september '45 Saigon weer in handen en gingen in maart '46 over tot de bezetting van Hanoi en in april en mei tot die van Laos. In dat kader werd het gehele Franse rijk hervormd: Frankrijk en zijn koloniën werden de *Union Française* en tot die *Union* trad de inmiddels gevormde Indo-Chinese Federatie toe die drie samenstellende delen kende: Vietnam, Laos en Cambodja. In september '46 kwam het tot een